

Mt 28,1-10

Milí přátelé, ve všech velikonočních evangeliích to jsou ženy, které jako první spěchají k Ježíšovu hrobu, setkávají se se Vzkříšeným Pánem a stávají se prvními svědky o jeho zmrtvýchvstání. To byla výzva pro církve vedenou muži. V Lukášově evangeliu nacházíme poznámku, která ukazuje skepsi mužů vůči zprávám těchto žen. Čteme zde: „*Apoštolům slova žen připadala jako blouznění a nevěřili jim.*“ (L 24,11). Muži chtějí všechno vidět a uchopit, potřebují se přesvědčit na vlastní oči, aby uvěřili.

Ženy mají větší cit pro zrození a smrt. Setrvávají u Ježíšova kříže, zatímco učedníci se rozprchli (Mt 26,56). Ženy, podle slov anděla, hledají Ježíše, který byl ukřižován (Mt 28,5). Uchovávají si tedy naději na možnost setkat se s ním, najít ho i po té, co byl ukřižován. A patrně právě proto jsou ženy také prvními svědky nového života, který vstává z hrobu.

Podle Matoušova evangelia se dvě Marie, když uplynula sobota, vydaly „*podívat ke hrobu*“ (Mt 28,1). Řecké slovo, které se zde překládá jako „podívat se“, znamená „pozorovat“, „obhlížet“, „nahlížet“, „pozorně sledovat se zájmem a se záměrem“. Je to pozorné hledění, které zakládá osobní zkušenost, osobní zážitek s tím, co je pozorováno. Není to jenom takové mrknutí z okna, abych viděl, jaké je právě venku počasí.

Matouš toto slovo ve svém evangeliu používá jen dvakrát a v obou případech je spojené se ženami, které takto pozorují něco, co souvisí s Ježíšem. Poprvé, když ženy z povzdálí přihlíží Ježíšovu ukřižování (Mt 27,55) a po druhé, když pak dvě z těchto žen hledí na Ježíšův hrob.

Podle jiných evangelií ženy přišly v neděli ráno ke hrobu, aby pomazaly Ježíšovo mrtvé tělo, ale u Matouše je tento důvod vyloučen, protože hrob je zapečetěn a hlídán stráží. Takže ženy tam jdou, aby mohly hrob pozorovat, mlčky hledět na místo, kam byl položen ten, kdo se dotkl jejich srdcí. Patrně hodlaly držet u hrobu stráž. Chtěly být blízko u Ježíše i v jeho smrti, vytrvat u něho a přemýšlet o něm. Anděl říká, že hledají toho, který byl ukřižován. Mají potřebu pobýt ve smutku a možná i v nějaké těžko racionálně uchopitelné naději u Ježíšova hrobu. Stále chtějí být blízko Ježíšovi. Jsou pod křížem, jsou u Ježíšova hrobu při jeho pochování (Mt 27,61) a znovu jsou tam také v neděli ráno a pozorují Ježíšův hrob. A právě proto je jim dáno, že jako první z lidí prožijí setkání se Vzkříšeným Pánem.

Myslím, že obecně se ženy méně vyhýbají návštěvám u umírajících nebo chození ke hrobům. Smrt pro ně patří k životu právě tak jako narození. Pro muže bývají takovéto chvíle těžší. Nevědí, co mají umírajícím říct. Je pro ně těžké být s truchlícími. Ale pak pro ně také může být těžší uchovat si naději navzdory smrti. Uvěřit možnosti nového života a očekávat jej.

Když tyto dvě Marie potkávají Vzkříšeného na cestě od hrobu, vztahují se k němu velmi spontánně: „*Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu.*“ (Mt 28,9). Okamžitě Ježíše poznávají a nemají zábrany před fyzickým kontaktem s ním. Objímají Ježíšovy nohy, jakoby ho nechtěly pustit, aby jim už nikam neodešel. Sklánějí se tak zároveň před tajemstvím nového života, který je v Ježíšovi přítomen a který je silnější než smrt. Nebojí se dotknout Vzkříšeného, dotknout se života, který zvítězil nad smrtí.

V evangeliu Marka a Lukáše přicházejí ženy za svítání ke hrobu, aby pomazaly Ježíšovo tělo vonnými oleji. Chtějí mu prokázat poslední službu lásky. Samy připravily vonné masti z různých bylin. Jejich láska k Ježíšovi jeho smrtí nekončí. Objímá ještě i Ježíšovo mrtvé tělo. Na první pohled se to může zdát nesmyslné, neboť v orientálním podnebí by mohla být mrtvola třetí den již v rozkladu. Ovšem jejich láska věří na zázraky. Láska je silnější než smrt a tyto ženy to prožily na vlastní kůži. Nedotýkají se Ježíšovy mrtvoly, ale živého Pána. Jejich láska neústí do prázdna, ale míří k tomu, který žije a miluje navěky.

Ženy mají zdravý cit pro to, co by v nás mohlo probudit život. Mají intuici pro vítězství života. Velikonoční evangelia mohou být pro nás pozváním, abychom vnímali hlas, který zde reprezentují tyto ženy. Každý z nás má různé „stránky“ a „polohy“ své duše. Ženy, které se u hrobu setkaly se Vzkříšeným, dodávají odvalu důvěřovat jedné takovéto „stránce“ našeho nitra. Je to niterné tušení, že hrob není posledním místem lidské existence. Ony pozorují zapečetěný a hlídáný hrob, do kterého viděly uložit Ježíšovo mrtvé tělo, a přesto hledají Ježíše. Jejich naděje na setkání s ním tedy nezemřela.

Ženy reprezentují hlas našeho srdce, který navzdory mnoha jiným skeptickým hlasům tuší vzkříšení. Tuší, že vzkříšení a nový život se může stát skutečností. Proto jdou k Ježíšovu hrobu a hledí na něj, meditují u něj. Protože věří, že život zvítězí nad smrtí, že láska je silnější než smrt.

Nejdřív se zde setkávají s andělem, který je vyzývá, aby šly povědět učedníkům o Ježíšovi: *„Byl vzkříšen z mrtvých a jde před vámi do Galileje, tam ho spatříte.“* (Mt 28,7). To stejné jim v zápětí říká sám vzkříšený Pán. Ženy se tak stávají apoštolkami apoštolů. Jsou poslány s evangeliem o zmrtvýchvstání k budoucím apoštolům národů.

Učedníci se mají podle jejich pokynu vrátit domů do Galileje. Nesetkají se s Pánem ve svatém městě, nýbrž tam, kde jsou doma, tam, kde běžně žijí a pracují, uprostřed svého všedního dne. Galilea byla územím, kde společně žili Židé a pohané. Je tedy představitelkou směsi obyvatel, z jakých se skládá i náš svět. I my bydlíme společně s lidmi, kteří hledají Boha a s těmi, kteří se o něho nezajímají, nestarají. A uprostřed naší promíchané Galileje máme spatřit jako Ježíšovi učedníci Vzkříšeného, protože on své učedníky předchází. Vstupujeme do míst a do situací, kde on je dřív než my. Tak to anděl učedníkům přislubuje.

Anděl se obrací k očím učedníků: oni uvidí Vzkříšeného. Vzkříšení se tedy chce zviditelnit, i když je evangelisté popisují jako něco neviditelného, nepozorovatelného. Vzkříšení můžeme zahlédnout v každém projevu naděje a lásky, které motivují a utváří lidské jednání navzdory skepsi, kterou vyvolává zkušenost se smrtí. Vzkříšený předešel i nás, vstoupil i do našeho života, i do naší Galileje, kde je vedle sebe smíchané všechno možné. Postoj žen z dnešního evangelia nám pomáhá vidět ho uprostřed našich všelijak zamotaných životů. Jeho přítomností se naše Galilea proměňuje a stává se místem pro setkání se Vzkříšeným Pánem, místem pro nový život.

Vzkříšený Pane, otevírej naše oči, ať vidíme, že jsi živý. A tvůj nový život ať nám dává naději, radost a odvalu ve všem, co prožíváme. Amen.